

ἤδη πρὸς τὸ κτήμα Χερονιέρ, τελευταῖον σταθμὸν τοῦ παραδόξου αὐτῶν ταξιδίου.

Καὶ ὁ Φούλιων; καὶ ὁ Δάβις;

Ὁ Πινσὼν διεισφέρει ζωικὴν τὴν μνήμην τῆς ἀγαθότητος τοῦ πλοίαρχου, τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πληρώματός του καὶ ἐνδιαφέρετο περὶ τῆς τύχης των. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ εἰς Βέρα-Κρούζ, παρεκάλεσε τὸν πρόξενον νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅ,τι τυχὸν ἤθελε μάθει περὶ τῶν δύο ἐχθρῶν. Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν εἰς Χερονιέρ ἀφιξίν του ὁ μηχανικὸς ἔλαβεν εὐχάριστον ἄγγελμα, διότι ὁ πρόξενος, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Δάβις ἐξωσθησὶ ἐπὶ τῶν βορείων ἀνέμων πρὸς τὰ παράλια τοῦ Τεξᾶς ἐναυάγησε κατὰ τῶν σκοπέλων. Ἐλαυνόμενοι ὑπὸ φιλανθρωπίας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται τοῦ Φούλιωνος ἀποθέντες τὸ θανάσιμον μῖσος, ἐξέλιθκαν τὴν ζωὴν των εἰς κίνδυνον, ὅπως σώσωσι τὴν τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ὅπερ καὶ κατώρθωσαν. Ὁ πλοίαρχος ἀνεγνώρισε τότε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ αἰχμάλωτος αὐτοῦ καταστάς πλοίαρχος τοῦ Δάβις ἦτο εἰς τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐξαδέλφων, ἐν τῷ πληρώματι δὲ τοῦ πειρατικῆς πλοίου οἱ ναῦται τοῦ Φούλιωνος ἀνεύρου τὶς φίλον καὶ τὶς ἀδελφόν. Τοιαύτη ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια τῶν ἀνοσίων ἦτοι τῶν ἐμφυλίων πολέμων. Ὁ ἀδελφὸς φονεύει τὸν ἀδελφόν καὶ ὁ φίλος τὸν φίλον, ἐκάστη δὲ πληγὴ ἐν ταῖς τοιαύταις μάχαις πλήττει πρωτίστως τὴν κοινὴν μητέρα, τὴν πατρίδα.

Βλέπων τοιοῦτους αἰχμαλώτους ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ μετατρέψῃ ἀπόφασιν καὶ ἀντὶ ν' ἀπαγγόνισῃ αὐτοὺς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐμεσίτευσε παρὰ τῆ κυβερνήσει τῆς Ὀμοσπονδίας ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῶν καὶ μετὰ χαρᾶς εἶδε τὰς ἱεσίας του εἰσακουσθῆσας.

Ὁ δὲ Βοαζολῆς;

Θὰ ἴδωμεν ἄρα γε ἂν ἔμαθέ ποτε τὴν συνέχειαν τῆς ὀδυσείας τοῦ φίλου του;

Ἴσως.

ΘΗΡΑ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Ἐν Ἀφρικῇ θηρεύουσι τὸν ἐλέφαντα, οὐχὶ ὅπως ἀποκτῆσωσι πιστὸν ὑπρέστην, ἀλλ' ὅπως λάβωσι τοὺς χαυλιόδοντας αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε συλλαμβάνουσιν αὐτὸν ζῶντα. Τὸν φόνον δ' αὐτοῦ παρασκευάζουσι ποικιλοτρόπως.

Ἴδωμεν πρῶτον πῶς θηρεύουσιν αὐτὸν ἐν Νουβία.

Πρὸ πάντων οἱ θηρευταὶ δεόν νὰ γνωρίζωσιν ἀκριβῶς τὰς ἡμερησίας συνθηκίας τοῦ ἐλέφαντος, ὅν θὰ θηρεύσωσι, καθὼς καὶ τοὺς τόπους, εἰς οὓς συχνάζει. Μετὰ τοῦτο τοποθετοῦνται ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων τῶν μεγάλων δένδρων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ἐλέφανς θὰ διέλθῃ, καὶ ἀόρατοι καταδοκοῦσι τὴν προσέγγισίν του. Ὄταν δὲ τὸ ζῶον, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσπιστίας, εὔρεθῇ ὑπ' αὐτοῦς, δραττόμενοι τῆς καταλληλοτέρας στιγμῆς

βυθίζουσι τὰς λόγχας των εἰς τε τὰ ὄμματα αὐτοῦ καὶ τὸν φάρυγγα. Ὁ τρόπος οὗτος ἴσως φανῆ στοιχειώδης, εἶνε ὅμως λίαν ἐπικίνδυνος, διότι, ἂν τὸ ζῶον τραυματισθῇ μόνον, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐκριζώσῃ τὸ δένδρον, ἂν μὴ τοῦτο εἶνε ἀρκούντως στερεόν, ὅπως ἀνθέξῃ. Δυστυχῆς δὲ ὁ ἀσύνετος, ὁ κακῶς ὑπολογίσας τὰς ἀποστάσεις καὶ τοποθετηθεὶς ἐπὶ κλάδου, ὃν ὁ ἐλέφανς δύναται νὰ φθάσῃ. Ὁ θάνατός του εἶναι ἄφευκτος.

* *

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σενναρ ἀκολουθοῦσιν ἄλλον τρόπον, δυνάμενον ἔτι μάλλον νὰ κινήσῃ τὴν περιεργίαν τοῦ ἀναγνώστου.

Δύο ἄνδρες ὅπως γυμνοὶ ἐπιβαίνουσιν ἵππου. Εἶναι δὲ γυμνοὶ, φοβούμενοι μὴ καὶ τὸ ἐλάχιστον ῥάκος περιπλέξῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων, ὅταν θὰ φεύγωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ εἷς τῶν ἵππέων φέρει ἐν τῇ δεξιᾷ μικρὰν ῥάβδον, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοὺς χαλινούς, οὓς διευθύνει μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ὁ ἕτερος ὅπισθεν τοῦ πρώτου καθήμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς πλάτειαν σπάθην, ἧς ὁ σίδηρος εἰς μῆκος δεκατεσσάρων δακτύλων εἶναι περιτετυλιγμένος διὰ σχοινίου, ὅπως ὁ φέρων αὐτὴν δύναται νὰ λαμβάνῃ τὰ μέρη ταῦτα διὰ τῆς δεξιᾶς χωρὶς νὰ τραυματισθῇ. Τὴν σπάθην ταύτην, καίτοι κοπτεράν ὡς ξυρὸν, φέρει ἄνευ θήκης.

Μόλις ἀνακαλύψωσι τὸ ζῶον, ἀπασχολημένον εἰς τὴν βοσκὴν ὁ ὀδηγῶν τὸν ἵππον ὀρμαῖ κατ' αὐτοῦ κραυγάζων: «Εἶμαι ὁ... Ἰδοὺ ὁ ἵππος μου καλούμενος... ἐφόνευσε τὸν πατέρα σου εἰς... καὶ τὸν πάππον σου εἰς... ἤδη ἔρχομαι νὰ φονεύσω καὶ σέ, ὅστις εἶται αὐτόχροημα ὄνος συγκρινόμενος πρὸς τὸν πατέρα σου». Ὁ ἵππεὺς πιστεύει πράγματι ὅτι ὁ ἐλέφανς ἐνοεῖ τοὺς λόγους τούτους, διότι ἐξαργυρωθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου ζητεῖ νὰ τὸν πληξῇ διὰ τῆς προβοσκίδος του. Ἀντὶ ὅμως νὰ σωθῇ ὡς ἡδύνατο φεύγων, ὠθεῖ κατ' αὐτοῦ τὸν ἵππον, περιστρεφόμενον οὕτω ἀπαύστως καὶ πηδῶντα περὶ τὸ ζῶον. Ἐν τούτοις ὁ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου καθήμενος ὀλισθαίνει ἀπαρητήρητος εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἐπωρελούμενος τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ ἐλέφανς προσπαθεῖ νὰ προσβάλλῃ τὸν ἵππον, πλήττει αὐτὸν λίαν ἐπιδειξίως ἄνωθεν τῆς πτέρνας καὶ κόπτει αὐτοῦ τὸν τένοντα, τὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις καλούμενον *terotta* τοῦ Ἀρχιλέως.

Τότε εἶναι ἡκινδυνώδης στιγμὴ, διότι ὁ ἵππεὺς δεόν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὅπως ἀναλάβῃ τὸν σύντροφόν του, ὅστις πηδᾷ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου. Ἐξ ακολουθοῦσι δὲ διώκοντες δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου τοὺς ἄλλους ἐλέφαντας, ἂν κατορθώσωσι ν' ἀποκόψωσι πλείονας τοῦ ἐνὸς ἐκ τῆς ἀγέλης, φονεύοντες ἐξ αὐτῶν ἐνίοτε δύο καὶ τρεῖς. Ἄν ἡ σπάθην εἶναι λίαν κοπτερά καὶ ἂν ὁ θη-

ρευτής πλήξη διὰ σταθερᾶς χειρὸς, ὁ τένων διατέμνεται. Ἄλλως τὸ βῆρος τοῦ ζώου δὲν βραδύνει νὰ φέρῃ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐλέφας μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βαδίσῃ, πίπτει ὑπὸ τὰ ἀκόντια τῶν ἰππέων καὶ ἐκπνέει ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος.

Ἐνίοτε οἱ θηρευταὶ οὗτοι, ὅσῳ καὶ ἂν εἶναι ἐπιδέξιοι, γίνονται θύματα τῆς τόλμης τῶν. Ὁ ἐλέφας ἐκτείνει τὴν προδοσκήδα του, καὶ δι' ἐνὸς καὶ μόνου κτυπήματος ῥίπται κατὰ γῆς ἰππεὶς καὶ ἵππον καὶ ἐν ἀκραιῇ διμελιζοῦται αὐτοῦς. Πολλοὶ ἀποθνήσκουσιν οὕτω ἄλλως τε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔθους τὸ ἔδαφος εἶναι τόσῳ ἀπεξηραμένον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἔχει τόσας ρωγμὰς ὥστε εἶνε λίαν κινδυνώδης νὰ τρέχῃ τις τότε ἔφιππος.

Ἄς μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, ὅπως παραστῶμεν εἰς μίαν τῶν ἐλεφαντοθηρῶν τοῦ ἀτυχοῦς πλοίαρχου Speke, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐγκάρο.

«Ἐπληρορορήθημεν, λέγει ὁ πλοίαρχος ἐν τῇ ἀφηγήσει τῆς θήρας ταύτης, ὅτι ἐλέφαντες ἐφάνησαν εἰς τὰ περίχωρα. Ἐγὼ τε καὶ ὁ σύντροφός μου, λαβόντες ἀμέσως τὰ πυροβόλα μας, μετέβημεν εἰς ἀνίχνευσίν των. Ἀνεκαλύψαμεν δὲ ἀγέλην ἑκατοντάδων περίπου θηλέων, ἐν πεδίῳ πλήρει ὑψηλοῦ χόρτου καὶ ἔχοντι τῆδε κάκεισε λοφίσκους καλυπτομένους ὑπὸ δενδρυλλίων. Ἐπυροβολήσαμεν κατὰ δεκάδος ἐλεφάντων τοῦλάχιστον, ἀλλ' οὐδένα ἐφονεύσαμεν. Εἶς μόνον αὐτῶν ἐρᾶν διατεθειμένος νὰ μᾶς προσάλλῃ. Ἐπωφελοῦμενος, ὅπως κρυθῶ, τὴν πυρότητα τοῦ χόρτου, ἐπλησίασα ἐντὸς βολῆς τὴν ἀγέλην καὶ ἐπυροβόλησα κατὰ τοῦ μεγαλύτερου, ὅστις ἀνεχώρει βρυχώμενος. Οἱ ἄλλοι ἐτρόμαξαν, συνεκεντρώθησαν καὶ ὑψώσαντες τὰς προδοσκίδας αὐτῶν ὠσφραίνοντο τὸν ἀέρα. ἄχρως οὐ ἐκ τῆς ὀσμῆς τῆς πυρίτιδος ἠννόησαν ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦτο ἀπέναντί των. Τότε σείοντες τὰς προδοσκίδας των ἐπλησίασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤμην, κρυπτόμενος ὀπισθεν μικροῦ τινος ὑψώματος τοῦ ἐδάφους. Μόλις μᾶς ὠσφράνθησαν, ἐπτάθησαν ἀμέσως καὶ ὑψώσαντες τὴν κεφαλὴν μᾶς κατεσκόπευσαν λοξῶς.

Ἡ θέσις ἡμῶν ἦτο λίαν κρίσιμος. Δὲν εἶχον πῶς νὰ πλήξω τινὰ ἐξ αὐτῶν θανατηφόρος, ἂν δὲ ἐβράδυνον ἐπὶ μίαν στιγμὴν, οἱ ἐλέφαντες ἠδύνατο νὰ μᾶς καταφιάσσωσι, νὰ μᾶς διαμελισώσιν. Ὡς ἐκ τούτου, ἔσπευσα νὰ πυροβολήσω σκοπεύσας κατὰ κρόταφον, καίτοι δὲ ἡ πληγὴ δὲν ὑπῆρξε θανατηφόρος, ἡ ἀγέλη τρομάξασα ἐτράπη εἰς ταχέαν φυγὴν. Τούτου γενομένου, ἀνεχώρησα μὴ δυνήθεις ν' ἀποκόψω ἐκ τῆς ἀγέλης τοὺς τραυματισθέντας ἐλέφαντας καὶ νομίσας σιληρὸν νὰ τραυματίσω ἄλλους ματαίως. Κατόπιν ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ πλείονα πυρίτιδα. Ἰδὼν τὸ μικρόσωμον τῶν ζῶων τούτων, ἐν συγ-

κρίσει πρὸς τοὺς ἐλέφαντας τῶν Ἰνδιῶν, περιεφρόνησα λίαν αὐτοὺς καὶ ἐπλήρωσα τὸ πυροβόλον μου, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ ρινόκερω».

Ἡ ἐν ἀνοικτῇ πεδιάδι θήρα διὰ τῶν δοράτων εἶναι μᾶλλον ἀξία τοῦ ἀληθοῦς θηρευτοῦ. Ταύτην περιγράφει ὁ Λίβιγκστον, ὅστις ἐθεάτο αὐτὴν ἐκ τοῦ ὕψους γηλόφου διὰ τηλεσκοπίου. Οἱ θηρευταὶ κατεδίωκον θήλειαν ἐλέφαντα μετὰ τοῦ ἐλεφαντιδέως αὐτῆς. Ὁ ἐλέφας ἵστατο ὄρθιος ἀερίζομενος διὰ τῶν μεγάλων ὠτων του, ἐνῶ ὁ ἐλεφαντιδεὺς ἐσείρτα περὶ αὐτόν. Οὐδέτερος τούτων ὑπωπτεύετο τὴν προσέγγισιν τῶν θηρευτῶν βαδίζόντων ἐν σιωπῇ κατὰ στίχον. Καθ' ἣν στιγμὴν προσήγγιζον ὁ ἐλεφαντιδεὺς παύσας τὰ σιρτήματα του ἤρξατο νὰ θηλάζῃ, ἦτο ἴσως διεστῆς. Εἶτα ἀμφοτέροι ἐισήλθον εἰς τέλημα καὶ κατεσπιλώθησαν. Ὁ ἐλεφαντιδεὺς ἐσείρτα ταλαντεύων τὴν προδοσκίδα του. Ἡ μήτηρ του ἔσειε τὴν τε οὐρὰν καὶ τὰ ὦτα, ἐκφράζουσα οὕτω τὴν χαρὰν της.

Ἀφῆνης ἀντήχησαν οἱ συριγμοὶ τῶν θηρευτῶν, ὧν οἱ μὲν εἶχον σάλπιγγας, οἱ δὲ μετεχειρίζοντο τὰς χεῖρας αὐτῶν ἠνωμένως, κραυγάζοντες προσετί ὅπως ἐπισπάσωνται τὴν προσοχὴν τοῦ ζώου :

«Ἦ ἀρχηγέ! ἤλθουμεν νὰ σὲ φονεύσωμεν!

»Ἦ ἀρχηγέ! θὰ ἀποθάνῃς ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι!

»Οἱ Θεοὶ τὸ εἶπον κτλ. κτλ.»

Οἱ ἐλέφαντες ἔτεινον τὰ ὦτα. Ἦκουσαν τὸν ἀλλόκοτον τοῦτον θόρυβον καὶ ἐξῆλθον τοῦ τέλεματος καθ' ἣν στιγμὴν οἱ θηρευταὶ ὤρμων κατ' αὐτῶν. Ὁ ἐλεφαντιδεὺς ἐφυγεν, ἀλλ' ἰδὼν τοὺς θηρευτὰς ἐπανήλθε παρὰ τῇ μητρὶ του, ἥτις ἐποποθετήθη μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων καὶ ἔλειχε τὰ νῶτά του ὅπως τὸν ἐνθαρρύνῃ. Ἀπομακρυνόμενον τὸ πτωχὸν ζῶον ἵστατο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρατηροῦν τοὺς ἐχθρούς του, κατέφθανε τὸν ἐλεφαντιδέα καὶ ἐβιάζετο παρ' αὐτῷ διαστάζον, οἷονεὶ ἀμφιταλαντευόμενον μετὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προστατεύῃ τὸ τέκνον του καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς διώκτας του. Οὗτοι ἦσαν ἑκατὸν σχεδὸν βήματα ὀπισθεν του, ἀκολουθοῦντες αὐτὸ ἄχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εὐρέθη ἐνώπιον ῥύακος. Ὁ χρόνος, ὃν ἐδαπάνησε νὰ τὸν διέλθῃ καὶ ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς θηρευτὰς νὰ τὸ πλησιάσωσι. Μόλις δὲ εὐρέθησαν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσάδος βημάτων, ἔβαλον κατ' αὐτοῦ τὰ δόρατα. Τραυματισθὲν τὸ ζῶον καὶ αἰμορροοῦν ἐδόθη εἰς φυγὴν, ἐγκαταλείψαν τὸν ἐλεφαντιδέα.

«— Τότε, λέγει ὁ Λίβιγκστον, ἀπέστειλα ἐσπευσμένως πρὸς τοὺς θηρευτὰς τὸν Σεκουεμπού, διατάξας αὐτοῖς νὰ μὴ προσβάλωσι τὸν ἐλεφαντιδέα. Ὁ πτωχὸς ἐφυγεν ὅσῳ ἠδύνατο ταχύτερον. Οἱ ἐλέφαντες, εἴτε νέοι εἴτε γέροντες, οὐδέποτε καλπάζουσι. Τὸ λεγόμενον γοργοπάτημα

εἶναι τὸ ταχύτερον αὐτῶν βῆμα. Ὁ Σεκουεμποῦ δὲν εἶχε φθάσει ἔτι, καὶ ὁ ἐλεφαντιδεὺς καταφυγὼν ἐν τῷ ὕδατι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μου. Ἡ μήτηρ ἐβράδυνε βαθμηδὸν τὸ βῆμα. Αἴφνης στραφεῖσα καὶ ρῆξασα φωνὴν λύσσης ὤρμησε κατὰ τῶν θηρευτῶν, οἵτινες ἐρίφθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τὸ ζῶον ἠκολούθησεν εὐθεῖαν γραμμὴν, καὶ διελθὼν διὰ μέσου τῶν ἀποσυρθέντων θηρευτῶν, κατηθύνη πρὸς ἓνα αὐτῶν ἔχοντα ἐπὶ τῶν ὤμων τεμάχια ὑφάσματος κερωματισμένου (τὰ κερωματισμένα ἐνδύματα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνα εἰς τοιαύτας περιστάσεις). Τρεῖς ἐπανάλαβε τὴν τοιαύτην ἔφοδον, ἀλλὰ κατὰ τὰς δύο τελευταίας δὲν διέτρεξε πλέον τῶν ἑκατὸν μέτρων. Διερχόμενον τὸν ῥύακα, ἔστη πολλάκις παρατηροῦν τοὺς θηρευτὰς, μεθ' ὅλα τὰ κατ' αὐτοῦ βαλλόμενα ἀκόντια. Ἐπὶ τέλους ἀπολέσαν μέγα μέρος τοῦ αἵματός του, ἐφώρμησε διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐστράφη περὶ αὐτὸ κλοῦμενον, καὶ γονυπετήσαν ἐξέπνευσε».

Ἡ διὰ τοῦ πυροβόλου θήρα, μεθ' ὅλην τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὄπλου, εἶναι καὶ αὕτη πλήρης κινδύνων. Περὶ τούτου δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς θέσεως ἐν ἣ εὗρέθη ὁ Λεβαλλιαὶ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐλεφαντοθηρίαν.

Τὸ ζῶον εἶχε πληγῆ ὑπὸ δεκαπέντε σφαιρῶν. Ἡ λύσσα αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον. Εἶχε φέροι τοὺς θηρευτὰς ἐν μέσῳ ὑψηλῶν θάμνων, ὅπου ὑπῆρχον καὶ ξηρὰ στελέχη δένδρων ἐκριζωμένων. Ὁ ἐλέφας ἀπὸ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἡμετέρου περιηγητοῦ. Οὗτος φεύγει· τὸ ζῶον διώκον αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν πλησιάζει. «Μᾶλλον νεκρὸς ἢ ζῶν—λέγει ἡ ἴδιος—δὲν εἶχον ἄλλο μέσον σωτηρίας ἢ νὰ κατακλιθῶ ὑποπτήσων ὄπισθεν παχέος στελέχους κατερριμένου δένδρου. Μόλις ἔπραξα τοῦτο, καὶ τὸ ζῶον φθάσαν, ἐπήδησεν ἄνωθεν τοῦ προμαχῶνός μου. Κατατρομάξαν ὅμως καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν φωνῶν, καὶ τοῦ θορύβου τῶν ὑπηρετῶν μου, ἔστη ὅπως ἀκροασθῆ. Ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἤμην κεκρυμμένος ἠδυνάμην κάλλιστα νὰ πυροβολήσω κατ' αὐτοῦ. Τὸ πυροβόλον μου εὐτυχῶς ἦτο πλήρες. Ἀλλὰ τὸ ζῶον εἶχε πληγῆ τοσάκις ματαίως, καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ θέσις του ἦτο τόσῳ ἀκατάλληλος, ὥστε ἀπελπισθεὶς νὰ τὸ καταβάλω δι' ἑνὸς πυροβολισμοῦ ἕμενον ἀκίνητος περιμένων τὴν τύχην μου. Τὸ παρετήρουν ὅμως προσεκτικῶς, ἔχον ἀπόφασιν νὰ πωλήσω εἰς αὐτὸ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν μου, ἂν ἐπανάρχετο κατ' ἐμοῦ. Οἱ ὑπηρεταὶ μου ἀνησυχοῦντες μετ' ἐκάλουν πανταχόθεν. Φοβούμενος, οὐδεμίαν ἐδίδον ἀπάντησιν. Αὐτοὶ, πειθόμενοι, ὡς ἐκ τῆς σιωπῆς μου ὅτι ἀπωλέσθη, ἐδιπλασίαζον τὰς κραυγὰς των καὶ ἐπανάρχοντο ἀνέλπιδες. Ὁ ἐλέφας τρομάξας ἐκ τῶν κραυγῶν, ὀπισθοχωρεῖ καὶ πηδᾷ δευτέρον ὑ-

πὲρ τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου, ἐξ πόδας κάτωθεν τοῦ μέρους ὅπου ἐκρουπτόμην, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ. Τότε ἐγερεθεὶς, πλήρης ἀνυπομονησίας, καὶ θέλων νὰ δώσω εἰς τοὺς Ὀττεντότους μου σημεῖα ζωῆς, πυροβολῶ πλήξας αὐτὸ κατὰ τὸν μηρόν. Τὸ ζῶον ἔφυγε δρομαίως γενόμενον ἄφαντον, καὶ καταλιπὼν κατὰ τὴν διάβασίν του πανταχοῦ σημεῖα τῆς ἀθλίας καταστάσεως, ἐν ἣ περιήγαγον αὐτὸ αἱ ἡμέτεραι σφαῖραι.

Ὅμως θηρευτῶν κατέλαβεν αἰφνιδίως δύο ἐλεφάντας, ἄρρενα καὶ θῆλυ ἐν ἀνοικτῇ πεδιάδι. Πλησίον ἦσαν θάμνοι πυκνοὶ καὶ ἀκανθώδεις. Τὰ ζῶα ἤρξαντο φεύγοντα πρὸς τὸν θαμνώνα. Τὸ ἄρρεν ἐκρύβη μετ' οὐ πολὺ, ἀλλὰ τὸ θῆλυ τραυματισθὲν δὲν ἠδύνατο νὰ φεύγῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Οἱ θηρευταὶ κόψαντες αὐτοῦ τὴν ὑποχώρησιν, ἠτοιμάζοντο νὰ τὸ φονεύσωσιν, ὅτε αἴφνης τὸ ἄρρεν ἐξελθὼν ἐκ τῆς κρύπτῃς του, καὶ βάλλον τρομακτικὰς κραυγὰς ἐφώρμησε κατ' αὐτῶν. Ἡ θέα του, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἦτο τόσῳ φοβερά, ὥστε πάντες οἱ θηρευταὶ πηδήσαντες ἐπὶ τῶν ἵππων των ἐζήτησαν τὴν σωτηρίαν των εἰς τὴν φυγὴν. Πάντες, πλην ἑνὸς ἀποίκου ὀνόματι Κοβοῦξ Κλίππερ, ὅστις εἶχε τραυματίσει τὸ θῆλυ, καὶ ὄρθιος τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του ἔχων εἰς τὸν βραχίονα, ἐπλήρου τὸ ὄπλον του καθ' ἡν στιγμήν τὸ ζῶον μανιωδὲς ἐξῆλθε τοῦ δάσους. Ὁ ἐλέφας ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ καὶ οἱ λευκοὶ ὀδόντες του ἐβυθίσθησαν εἰς τὰς σάρκας τοῦ δυστυχοῦς. Τὸν κατεπάτησε διὰ τῶν ποδῶν, εἶτα ἀνυψώσας αὐτὸν διὰ τῆς προβοσκίδος του τὸν ἐξεσφενδόνισεν εἰς μέγα ὕψος. Κορέσας οὕτω τὴν ἐκδίκησίν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ θῆλυ του, τὸ ἐθύπευσε μετ' ἀγάπης, τὸ ἐδοήθησε διὰ τῆς προβοσκίδος του ὅπως ἐγερεθῆ, ὑπεστήριξε διὰ τοῦ ὤμου του τὴν τραυματισμένην πλευράν του καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς σφαῖρας, ἃς οἱ θηρευταὶ ἔστελλον αὐτῷ μακρόθεν, ἐγένετο ἄφαντον μετὰ τῆς συντρόφου του εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ δάσους.

Ὁ Κάρολος Κρίγερ, ἕτερος ἄποικος, ἦτο ἀκατάβλητος καὶ τολμηρὸς θηρευτῆς. Ἐσκόπευε μετὰ πολλῆς ἐπιδειξιότητος, καὶ πολλάκις εὗρέθη εἰς θέσεις λίαν ἐπικινδύνους. Ἐδίωκέ ποτε μετὰ τῶν συντρόφων του τετραυματισμένον ἐλέφанта. Αἴφνης τὸ ζῶον ἐστράφη, ἤρπασεν αὐτὸν διὰ τῆς προβοσκίδος του, τὸν ἐξεσφενδόνισεν εἰς ἀρκετὸν ὕψος, εἶτα τὸν κατεπάτησε διὰ τῶν ποδῶν. Οἱ ἄλλοι καταληφθέντες ὑπὸ φρίκης ἔφυγον χωρὶς νὰ τολμήσωσιν οὐδὲ βλέμμα νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν φοικώδη ταύτην σκηνήν.

Ἐπανῆλθον τὴν ἐπιούσαν, ὅπως θάψωσι τὰ λείψανα τοῦ συντρόφου των. Ὁ ἐλέφας εἶχε διαμελίσει τὸ σῶμά του καὶ ἔσυρε τὰ τεμάχια εἰς τὴν κόνιν. Ὀλίγα μόνον τούτων κατῴρθωσαν νὰ εὔρωσι, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνεταρίασαν